

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2013. március

XX. évf. 3. szám

A sírkert édenkertté válik

Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltra, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik a fejtől, a másik pedig lábtól. Azok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?” Ő ezt felelte nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.” Amikor ezt mondta hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.” Jézus nevéen szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” – ami azt jelenti: Mester. (Jn20, 11-16)

Szépek tavasszal a kertek. Akár a magunké, akár a másé, jóleső érzés végignézni a rügyező, lombosodó fákon, az egyre színesebbé váló virágokon. Mintha megérintene bennünket a régi Édenkert harmóniája, tiszta derűje.

Az evangélium szavai is egy kertbe visznek el most minket. Ebbe a kertbe azonban leginkább csak sírni és emlékezni jár az ember. Sírkert. A kert, amelyben olyan szomorú, üres tud lenni az ember. Ahol a legszínesebb virágot, a legzöldellőbb fát is elhomályosítja a halál sötétsége. Ahol olyan fájó tud lenni az érzés, hogy elveszítettünk valakit, aki annyira szerettünk. Az Édenkert pompáját aligha idézi fel egy sírkert nyugalma. Sőt, ha valahol, akkor itt igazán érezhető az elveszített Éden hiánya. Egy ilyen sírkertben sírdogál most magdalai Mária. Ezen a korai hajnalon ő jött ide elsőként, megnézni, hogy rendben van-e minden szeretett Mestere sírja körül. Az elhengerített sírkő láttán már túl van az első döbbeneten, már elszaladt a tanítványokért, akik már haza is mentek, ő azonban még mindig itt van. Nem érti, mi történt, hol van a holttest, csak azt érezheti, hogy nincs ettől fájdalmasabb hely a világon. A sírkert hatalma, ha lehet, még jobban uralkodik, hiszen Máriának még arra sincs módja, hogy rendezgessen a holttest, esetleg a sír körül. Itt most minden az elmúlás végérvényességét, a halál erejét hirdeti. Szomorú párhuzam, de ilyenek vagyunk az Édenkerten kívül. Keserű örökség, de egyikünk sem kerülheti el. És mégis.

Ez a szomorú sírkert mintha egyszerre Édennek változna... Jézus nevéen szólítja Máriát. Mária pedig felismeri az Urat, és válaszol: Rabbuni - ami azt jelenti: Mester. Az Édenkert nem

attól volt Édenkert, hogy ott szebbek voltak a fák, mint máshol, hanem attól, hogy ott Isten közelsége olyan volt, mint sehhol máshol. Isten megszólította az embert, s az ember válaszolni tudott. Isten ismerte az embert, és az ember tudta ezt. Ezért válik most ez a sírkert Édennek. Pál apostol Jézus Krisztust „utolsó Ádámnak” nevezi (1Kor 14,15), s a Római levélben ezt írja: „Ha annak az egynek a vétke miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka még bőségesebben kiáradt az egy ember, a Jézus Krisztus kegyelme által sokakig.” (Róm 5,15). Az Édenkert teremtője nem engedte, hogy végleg elszakadjunk Tőle. Vétkeink borzalma, a halál kínja nem tarthatta Őt vissza attól, hogy jöjjön és visszaszeressen abba az egymást értő közösségbe. A feltámadott Úr a sírkert Urává is lesz. Ura most nevéen szólítja Máriát. Az asszonyt, akinek élete hordozta a vétket, az embert, akit Isten most megajándékoz. „Mária” – hangzik, s ez a név most magában hordozza azt is, hogy „ismerlek téged, tudom, hol és ki vagy, az enyém vagy, szólok hozzád, s te válaszolhatsz.”

Ebben a sírkertben most itt van az Éden, mert itt van Isten, a győztes Krisztusban. Nevéen szólítja az embert, mert ismeri, és megharcolt megváltását ki akarja rá terjeszteni. S itt van az Éden, mert az ember megérti Isten szavát és válaszolni tud. Mária, aki néhány pillanattal ezelőtt még nem tudta azonosítani az Urat, neve hallatán megfordul, s már tudja, hogy ki szól hozzá. „Rabbuni, Mester” – mondja, s ez a név most is többet jelent egyszerű névvel. Benne

van, hogy Mester vagy, aki megszabadított vétkeimtől, aki ismer, akié vagyok, s akinek most válaszolhatok.” Ettől Éden az Éden. Hogy Isten és ember újra megismeri egymást. S ilyenek vagyunk belül az Édenen.

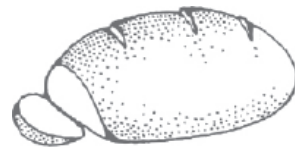
Ez a sírkerti Éden mégsem teljesen olyan, mint az az első. A jézusi sírkertben történt feltámadás óta ennek az Édenkertnek nincsenek határai, nem veszi körbe négy folyó. Ott és akkor van, amikor meghalljuk, hogy a Szentháromság Isten nevének szólít, s mi életünk engedelmisségével válaszolunk. Ő megteszi, mert győzött bűnön és kárhozonon, halálon és pusztuláson. S mi is megtehetjük, mert ebben a győzelemben értünk is meghalt és értünk is feltámadt. Engedjük, hogy ezen a húsvéton ne csak kertjeink szépségében gyönyörködjünk, hanem átéljük a határtalan Édenkert valóságát is.

Bodó Sára

Zólyom református temploma

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jób könyve 20. része

Amikor azt tapasztaljuk, hogy a másik ember nem arra figyel beszélgetés közben, vagy vita során, ami szerintünk lényeges, ne engedjük át magunkat az indulatnak, a haragnak, hiszen így van ez már évezredek óta. A másik fél mindig azt hallja meg, amit ő akar meghallani. Cófár sem a Megváltóról mondott nagy bizonyágtételre válaszol, hanem az ingerli fel, amit Jób barátairól mondott az előző rész 19. versében majd pedig a befejező 29. versben. A nagyszerű gondolat, amely a szeretet jegyében elvezette őket bajokkal küzdő barátjukhoz - kicsinyes sértődöttségig porladt. A kölcsönös sértegetés közben észre sem veszik, hogy a Szentlélek adott egy békesség-alapot, a Megváltóra mutató kijelentés által, akire rábízhatók barátjuk további vigasztalását is, meg a maguk vélt bölcsességének felülvizsgálatában is segítene a Megváltóról való elmélkedés... De a bölcsesség felé segítő csend helyett, a sértett hiúság visszavágását választja előbb Cófár, majd Elifáz és végül Bildád is. De sokszor van ez így – egyéni és közösségi életünkben egyaránt. Szeretettől induló közös utak vége egymást legyőzni akaró durva háborúskodássá fajul. Mint a Kis Kátéból tanultuk: „...mert természet szerint hajlandó vagyok Istent és felebarátomat gyűlölni” (8.kérdés-felelet). Így nincs mit csodálkozni azon, hogy a legfájóbb sebet szakítja fel Jób lelkében, amikor válaszában első gondolatai arra utalnak, hogy „a bűnösök vigadozása rövid ideig tart” (5.v.), hiszen Jób gyermekei ilyen alkalommal haltak tragikus halált. A sértések jégesőként záporoznak Jóbra, nem válogat a durva szavak között Cófár, hanem a „minél rosszabb, annál jobb” szívtelen „elvet” követve fenyegeti Jóbot a –szerint- ősidőktől minden gonoszt elérő büntetéssel. S történik mindez Isten nevében..., sőt védelmében! De kell-e Istennek a mi védelmünk?

A választ e kérdésre akkor adhatjuk meg (véleményem szerint), ha a II. Mózes 19:3-6-ot, illetve a további részeket is elolvassuk, mert ezek mondják el a szövetségkötés történetét. De úgy vélem, a kérdés megválaszolásához szükséges információt az alábbi versek tartalmazzák: „Mózes fölment Istenhez, az ÚR pedig így kiáltott hozzá a hegyről: Így szólj Jákób házához, és ezt hirdesd Izráel

fiainak: Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sas-szárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket. Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. Papok királysága és szent nép lesztek. Ezeket az ígéket kell elmondanod Izráel fiainak”. (2Móz. 19: 3-6) Tehát nem megvédenünk kell Istent, hanem engedelmesen hallgatni szavát és megtartani az Ő szövetségét. Minden egyéb vélekedés, tanítás e téren csak emberi érdekből történő belemagyarázás lehet a Szövetségbe és téves útra vezet. Talán azt is mondhatnánk, hogy többet árt, mint használ. Mert esetünkre visszatérve, Cófárral tudunk-e egyetérteni, vagy Jóbba érzünk együtt? Pedig -hite szerint- Cófár Istent védelmezi..., s közben -talán észre sem veszi- Isten helyett ítéli Jóbot.

Cófár beszédének lényegét tömören így foglalja össze a Jubileumi kommentár: „A három barát közös terv szerint támad és ugyanazt mondja: a gonosz ember jól megérdemelt pusztulását hajtogatja és ezzel akar Jóbba hatni. Ezen a taktikán nem változtat sem az, hogy Jób őszintén feltárta igazát, sem a kérés, sem annak a reménységnek megvallása, hogy halála után meglátja majd az Istent. Cófár sértődött. válaszol a 19. rész elején mondott rendreutasításra és a fejezet végén hangoztatott fenyegetésre. Hosszú beszédben még egyszer kiszínezi a Jóbba váró szörnyű véget. Beszéde: újabb változatok a régi témára. Jób bizakodásával szemben hangoztatja a gonosz ujjongásának rövid voltát, boldogságának nyomtalan eltűnését és az égnek-földnek együttműködését az ő megsemmisítésében. Leírásának érdekessége, hogy a gonoszt olyan előkelő és gazdag embernek tünteti fel, aki vagyonát erőszakos úton szerezte, de akinek ez a szerzemény halálos méreggá változott a szájában, s mindent megemészítő tűzzé sátorában. Jób bűneire célozgat és a barátoknak a harmadik vitaminetben elfoglalt álláspontját készíti elő. De már észre lehet venni, hogy a barátoknak ügye rosszul áll, mert csak ez az egy harci eszköz áll rendelkezésükre”.

Az sem kerülheti el a figyelmünket, hogy a haragos indulat milyen irányba ragadja el Cófárt. Azzal gyanúsítja Jóbot, hogy vagyonát nem tisztességes úton szerezte. Ez pedig azt jelentené, hogy a képzelt történet kiindulásánál Isten úgy dicsekszik Jóbba, hogy szemet hunyt tisztességtelen vagyonszerzése felett. Ez pedig ellentétes mindazzal, amit Isten magáról valaha is kijelentett. Tehát haragos indulattal beszélni Istenről azzal a veszéllyel jár együtt, hogy nem dicsérjük, hanem inkább gyalázzuk ŐT, s magunkat is.

Aztán kérdésessé válik újra az is, igaz barátja volt-e Jóbba valaha is Cófár? Vagy csak hízelkedéssel közeledett egy nála nál gazdagabb emberhez, amíg azt hitte, hogy Isten áldása Jóbba át rajta is megnyugodhat... Egyébként az őszövetségi ember pénzhez való viszonyát valamennyire érzékelhetjük abbólakétegeversbőlésszövegkörnyezetéből, ahol kifejezetten a „pénz” szó van az Őszövetségben említve a gazdagsággal kapcsolatos összefüggésben: „Jó a bölcsesség az örökség mellett, hasznos azoknak, akik látják a napot. Mert oltalom a bölcsesség, akárcsak a pénz, de hasznos dolog tudni, hogy a bölcsesség élteti azokat, akiknek van. Préd. 7:11-12 és Mulatság kedvéért rendeznek lakomát, és vidámmá teszi az életet a bor, de pénz kell mindehhez! Még gondolatodban se átkozd a királyt, és hálószobádban se átkozd a gazdagot! Mert az égi madár is elviszi a szót, és a szárnyas állat is elárulja a beszédet! Préd. 10:19 - 20”

Az Újszövetségben Jézus mondja el a keresztyén ember számára fontos tanítást a gazdagokról a „gazdag ifjú” története kapcsán Mk. 10:17-27, melyet lejegyzett Máté és Lukács is. A végét idézem a találkozásnak: „Jézus ekkor körülézett, és így szólt tanítványaihoz: „Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!” A tanítványok megdöbbenek szavain, Jézus azonban ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni! Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni.” Ők még jobban megrökönyödtek, és ezt kérdezték egymás közt: „Akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen, de az

Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.” Tehát a végső döntés Istené lesz e kérdésben. Pál apostol pedig így tanít: „A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságra esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltávolodtak a hittől, és magokat általszegeztek sok fájdalommal. De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes túrést, a szelídséget”. (1 Tim. 6: 9 -11) Vigyázzunk hát szavainkra, gondolatainkra, mert nem csak a vírusok fertőzhetnek meg.

Ima: Imádkozzunk a 1. szoltár verseivel: Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél. Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében. Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész. - Ámen!

- id. f. -

Üdülési lehetőség Dalmáciában

Olvasóink figyelmébe ajánljuk azt a Split és Trogir közelében (Ćiovo sziget, Slatina község) található **Slapare*** apartman-házat** (összesen 14 férőhely), ahol kitűnő körülmények között, szolid áron nyaralhatnak a pihenést és kikapcsolódást keresők. Mindössze 30 méterre az aprókavicsos tengerparttól. Menetrendszerinti hajójárat Splitbe és Trogirba (30 perc hajóút). Magyar és szlovák nyelvű tájékoztatás az alábbi e-mail címen és telefonszámon: annamaria.csoma@hotmail.com, **00385 92 15-35-644** és a www.slapare.com weboldalon.

BIBLIAOLVASÓ

v e z é r k ö n a l

1. H. Jób 9, 1-24
2. K. Jób 9,25-35
3. Sz. Jób 10
4. Cs. Jób 11
5. P. Jób 12
6. Sz. Jób 13
7. V. Jób 14

8. H. Jób 15, 1-16
9. K. Jób 15,17-35
10. Sz. Jób 16
11. Cs. Jób 17
12. P. Jób 18
13. Sz. Jób 19, 1-20
14. V. Jób 19,21-29

15. H. Jób 20
16. K. Jób 21, 1-15
17. Sz. Jób 21,16-34
18. Cs. Jób 22, 1-20
19. P. Jób 22,21-30
20. Sz. Jób 23
21. V. Jób 24

22. H. Jób 25
23. K. Jób 26
24. Sz. Jób 27
25. Cs. Jób 28
26. P. Jób 29, 1-17
27. Sz. Jób 29,18-25
28. V. Jób 30, 1-15

29. H. Jób 30,16-31
30. K. Jób 31, 1-23

Á

P

R

I

L

I

S

Róma 12, 1-2
Róma 12, 3-8
Róma 12, 9-21
Róma 13, 1-7
Róma 13, 8-10
Róma 13,11-14
Róma 14, 1-4

Róma 14, 5-12
Róma 14,13-18
Róma 14,19-23
Róma 15, 1-13
Róma 15,14-24
Róma 15,25-33
Róma 16, 1-10

Róma 16,11-20
Róma 16,21-27
Galaták 1, 1-5
Gal 1, 6-9
Gal 1,10-14
Gal 1,15-19
Gal 1,20-24

Gal 2, 1-5
Gal 2, 6-10
Gal 2,11-14
Gal 2,15-17
Gal 2,18-21
Gal 3, 1-5
Gal 3, 6-14

Gal 3,15-18
Gal 3,19-22

Támogassa gyülekezetét adója 2%-val

- A Lónyay Gábor Polgári Társulás értesíti mindazokat, akik ebben az évben is adójuk 2 %-val támogatni kívánják gyülekezetüket, társulásunk segítségével ebben az évben is megtehetik.

A Lónyay Gábor Polgári Társulás segítségével 2012-ben a következő gyülekezetek részesültek a hívek támogatásában: *Alsólánc, Bacska, Bajánháza, Barsbaracska, Bés, Iske, Garammikola, Jablonca, Kaposkelecseny, Kistráska, Nagykapos, Párkány, Sókzelőce, Szalóc, Zseliz. A kifizetett támogatások összege meghaladta a 3.000,- Eurót.*

-FELHÍVJUK TESTVÉREINK FIGYELMÉT, HOGY IGAZOLÁSKÉNT CSAK AZ ADÓHIVATAL ÁLTAL LEPECSÉTELTE ADÓBEVALLÁSI ÍV MÁSOLATA VAGY A 2% ÁTUTALÁSI NYILATKOZATÁNAK, ADÓHIVATAL ÁLTAL LEPECSÉTELTE MÁSOLATA FOGADHATÓ EL!!!

További információkkal a 056 6395396 -os telefonszámon, vagy a ladislavcsoma@gmail.com e-mail címen szolgálunk.

Csoma László, elnök

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

IMANAP ÜLDÖZÖTT KERESZTYÉNEKÉRT – 2013

(Hannover, 2013. febr. 04. – ekd.de – dr. békefy lajos).

- A világ különböző részein vannak kitéve egyházak, gyülekezetek és hívő keresztyének az üldözésnek, hátrányos megkülönböztetésnek, inzultálásnak. A Németországi Protestáns Egyház (EKD) minden gyülekezetének azt javasolja, hogy február 24-én, rememore vasárnapján imádkozzanak a templomokban és egyénileg az üldözött keresztyénekért. „Ebben az évben figyelmünk mindenek előtt az indonéziai keresztyén egyházak felé fordul. Évek óta kapunk ugyanis híreket arról, hogy újra és újra támadásokat szenvednek el ottani testvéreink a radikális iszlám erőktől, akiket a rendőrség és más állami hivatalok nem kellőképpen korlátoznak” – olvasható abban az imanapi ajánlásban, amit az EKD előljárója, Nikolaus Schneider prézes-lelkész írt. De nem csak Indonézia figyelemztet és igényli az

imákat. Legutóbb a kairói legnagyobb protestáns templom, a Quasar ad-Dubarra elleni merénylet is megmutatta az imák és a politikai közbenjárás fontosságát – mutatott rá Schneider egyházelnök. A feszültségek Indonéziában, a 17 ezer sziget országában abból a kérdésből alakulnak ki legtöbbször, hogy hol tarthatják meg az istentiszteleteket. Az ottani jogrend szerint ugyanis az összejövetelek színhelyét a lokális hatósággal kell engedélyeztetni, ez viszont rendszeresen kikéri a szomszédok véleményét, akik legtöbbször természetesen muszlimok. Ők erőteljesen ellenzik a keresztyén összejöveteleket, még inkább a templomok építését. - Az EKD Zsinata 2008 óta tartja az Üldözött Keresztyének Imanapját rememore vasárnapján.

150 ÉVES ANGLIKÁN ÚJSÁG

(London, 2013. febr. 08. – christiantoday.com – dr. békefy lajos).

- A Church Times/Egyházi Idők nevű angol egyházi újság első száma 1863-ban jelent meg, egy penny, azaz pár fillér volt az ára. A lap 1863. február 7-i első számától fogva pontosan és hűségesen dokumentálja a szigetországbeli anglikán egyház mindennapjait, ünnepeit, eseményeit. Ma a világ vezető anglikán lapjának tekintik. Az újságot George Josiah Palmer nyomdász alapította, egészen 1989-ig a család tulajdonában maradt a lap. Eleinte igen konzervatívnak számított, mindenféle női mozgalmat elutasított. Amikor 1944-ben Hong Kongban nőt is lelkésszé szenteltek, ezt úgy kommentálta, mint őserdei vademberek tettét. Ma is azon fáradozik, hogy hangvételében, szemléletében független maradjon a püspöki befolyástól, mégis az anglikán egyház szellemiségét közvetítse. Ilyen médiaként kritikussága miatt igen népszerű a 35 év alatti korosztályban. A 35 éven felüliek között már kevésbé fogadják lelkesen a lap hangnemét. Leginkább olvasott a Church Times Londonban és Közép-Angliában, míg a főként református Skóciában a legkevésbé. A nők között is népszerű volt, de az utóbbi időben 6 %-kal csökkent a női olvasótábor száma. A lap szinte kezdetek óta közöl grafikákat, az egyházi jókedv által kitermelt és ábrákkal kifejezett „hit és humor” középkori szentencia értelmében.

A HÁZ, AHOL LUTHER VÉGÓRÁI TELTEK

(Eisleben – 2013. febr. 02. – epd.de – dr. békefy lajos).

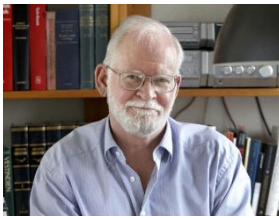
- A ház, ahol Martin Luther (1483-1546), a legnagyobb német reformátor életének utolsó állomását, haldoklását és halálát átélte, Eislebenben két évi renoválás után megnyitották. Az épületben egyúttal múzeumot is berendeztek. Feljegyzések szerint Luther szülővárosában fejezte be életét, 1546. február 18-án, a kora reggeli órákban, feltételezhetően szívinfarktus következtében. Az eredeti ház nem maradt fenn. A „Luther utolsó útja” néven rendezett kiállítással az volt a szervezők és a hozzáértők célja, hogy a reformátor halálának kultúrtörténeti aspektusa mellett felmutassák ennek teológiai-egzisztenciális dimenzióját is. A kiállítás bemutatja a reformátor utolsó napjait és óráit, amit Eislebenben töltött. Kiterjed a kiállítás Luther szemléletének bemutatására a halállal kapcsolatban, illetve a reformáció befolyásának szemléltetésére a haldoklás kultúrájára. A ház és a múzeum felújítása, berendezése 5,8 millió euróba került. A kiállításon látható az a takaró is, amivel a reformátor koporsóját takarták le, miközben Wittenbergbe szállították ezt. A ház megnyitásának ünnepélyén részt vett Sachsen-Anhalt Tartomány miniszterelnöke, Reiner Haseloff és a kultuszminiszter, Stephan Dorgerloh is.

MERÉNYLET A DÁN ISZLÁM KRITIKUS ELLEN

(Koppenhága – 2013. febr. 05. – ref.ch, news/sda, pro-medienmagazin.de – dr. békefy lajos).

- Lars Hedegaard dán újságíró a múlt hét egyik napján egy 25 év körüli fiatalember csemetett be. Amint az iszlámkritikájáról

elhíresült dán kinyitotta az ajtót, lövések dördültek, de mindkét lövés célt tévesztett. A tettes elmenekült, a dán rendőrség mindhiába nyomozott utána. Ismeretes, hogy Hedegaard muszlimokra vonatkozó kritikus megjegyzései miatt vonta magára az iszlám világ haragját. Egyebek között például azzal, hogy az iszlám elfogadja a nemi erőszakhoz való jogot. A dán miniszterelnök, Helle Thorning Schmidt szégyenletesnek nevezte a 70 éves Hedegaard elleni merénylet-kísérletet. Az egykori baloldali újságíró ma a dán „Társaság

a Sajtószabadságért” nevű szervezetnek az elnöke. 2006-ban Dánia a Jyllands-Posten nevű lapban megjelent Mohamed karikatúrákkal vívta ki az iszlám világ osztatlan gyűlöletét, s azóta több gyilkossági kísérlet volt Kurt Westergaard grafikus ellen. Érdekes, hogy éppen a Hedegaard elleni merénylet előtt egy héttel hozott a koppenhágai Legfelső Bíróság ítéletet a szerkesztőség elleni merénylettervből bűnösnek talált 31 éves fiatalember ellen, aki tettért 12 év börtönbüntetést kapott. Három, már korábban elítélt társával együtt a fiatalember Svédországból érkezett Koppenhágába, erősen felfegyverkezve, hogy tettüket végrehajtsák. Bosszúból akarták a Jyllands-Posten szerkesztőségét és munkatársait „másvilágra küldeni”.

GYÜLEKEZETEINK életéből

Császár és Mór

Az alábbiakban nem császári dinasztiákról, vagy Mórokról és egyéb nációkról lesz szó, hanem Császár és Mór református gyülekezeteiről, illetve az ott tett látogatásunkról.

Egy téli szombaton, nevezetesen november 17-én gyülekezeteim, Ipolypásztó, Garamsalló, Ipolybél és Zalaba tagjai, 29-en indultunk arra a gyülekezeti kirándulásra, melynek első állomása Császár volt. A császári lelkipásztor Juhász Róbert járt már gyülekezeteimben azzal a céllal, hogy kapcsolatot, tetsvérgyülekezeti kapcsolatot építsünk ki Császár és Ipolypásztó temlomos népe között. Mintául Mór és Garamsalló református gyülekezeteinek élő kapcsolata szolgált.

A császári református templom gyönyörű, szeretettel simogattuk meg a karzat eredeti padjait, az épp a templomban lévő reformációi vándorkiállítás képei és dokumentumai egyrészt tanulságosak, érdekesekek voltak számunkra, másrészt melengette szívünket, hogy a központi kép egy régi konfirmációi emléklapot ábrázol, melyen annak a Czeglédy Pál lelkipásztornak az aláírása szerepel, aki Garamsallón is és egy rövid ideig Ipolypásztón is szolgált. Éreztük, otthon vagyunk. Ezt erősítette bennünk a templom megtekintése után a szeretetvendégség is a gyülekezeti teremben, ahol módunkban állt a császári gyülekezet előljáróival ismerkedni. Köszönjük, hogy ilyen szeretettel fogadtak bennünket.

Gyülekezeti kirándulásunk második állomása Mór volt. Itt nem először jártunk, illetve a garamsallói testvérek nem először jártak. Az 1947-es lakosságcsere, vagy kitelepítés sok garamsallói családot vezérelt Móra. Nemcsak ők nem

felejtették el, hol vannak gyökereik, hanem leszármazottaik is mindig szeretettel és némi fádalommal emlékeztek az egykori hazára, sőt, a gyülekezet maga is mindig ápolta a kapcsolatot a garamsallóakkal. Ennek kicsúcsosodásaként két éve testvérgyülekezeti szerződést is kötöttünk, ami nemcsak fehéren-feketen jelzi összetartozásunkat, hanem keretet adott annak az élő kapcsolatnak, amely a két gyülekezet között mindig is fenn állt. Sok Garamsallóról idetelepített testvérünk pihen a móri temetőben, először tehát a temetőbe mentünk, hogy emlékezzünk.

A múltból a jelenre nézve, az élő kapcsolat egyik bizonyítéka az, hogy a tavalyi évben a móri gyülekezettől egy villanyorgonát kaptak a sallóiak ajándékba. A gyülekezet kántora meg is köszönte móri testvéreinknek ezt a nemes följajnlást. Persze szóval sem ezt, sem azt a fogadtatást és együtt töltött napot nem lehet megköszönni, melynek során mind a közös ebéden, mind a városnézésen, mind a pincesor egyik borospincéjének meglátogatásakor és a gyülekezeti borkóstolón, mind pedig azon az áhítaton éreztünk, amelyen az együtt töltött nap zárásaként a móri templomban P. Tóth István lelkipásztor igemagyarázata mellett együtt imádkozhattunk. Móriak, köszönjük!

Lám, az Úr Isten, aki a rosszat is jóra tudja fordítani, a kitelepítés fájdalma helyett ilyen mély és őszinte testvéri kapcsolatot indított útjára, melynek építésén mindenik fél munkálkodik. S reménység szerint a császáriakkal is jó testvérek leszünk majd.

Ezért a napért is Istené a dicsőség!

Ambrus Erika

Imreg – Az új esztendő változásai

Zsinatunk döntése alapján, a Garanyi Református Egyházközség átlépett az Ondava-hernádi Egyházmegyébe, így az Imregi Gyülekezetben is változás állt be a beszolgálás kérdését illetően. Ifj. Kozár Péter szolgálatát 2013. január 13-án, az Ézsaiás 53:4-10 versei alapján hirdetett ígérellel fejezte be, majd köszönetet mondott a gyülekezetnek az együtt töltött, áldásos 21 hónapért.

A gyülekezet gondnoka virágcsokorral, biztató szavakkal

fejezte ki a gyülekezet köszönetét, majd Isten áldását kérte az elköszönő lelkész további szolgálatára, majd a gyülekezet tagjai kézfogással, jókívánsággal búcsúztak a távozó lelkésztől.

A megüresedett

szolgálati helyre a Zempléni Egyházmegye esperesi hivatala a szomszédos Zempléni Egyházközség lelkészét, Szaszák Józsefet jelölte ki a beszolgálásra, aki szolgálatát január 20-án kezdte meg gyülekezetünkben, s a Máté 20:20-28 alapján fejtette ki a szolgálat áldásos munkájának lényegét.

A gyülekezet nevében a gondnok virágcsokorral köszöntötte a lelképásztort, s reménységét fejezte ki az áldott együttműködést illetően, a jövő közös szolgálatára nézve.

Isten legyen mindnyájunkkal.

Soltész Dénes

Rozsnyói ökumenikus imanapok

„Mit kíván tőlünk az Úr?”

Az indiai keresztyének kezdeményezésére, Mikeás próféta felszólításával indultak idén az ökumenikus imanapok. Hagyománnyá vált már Rozsnyón is, hogy a három történelmi egyház keresztyéne egymás templomában, együtt imádkoznak a Krisztus – követők egységéért.

Január 22-én a római katolikus Székesegyházban Marek Hrirnak evangélikus segédlelkész igehirdetésében az Ezékiel 37, 1-14 verseket vette alapul, melyekből nyilvánvaló, hogy emberi szemmel nézve a tetemek megéledése lelketlen, de ha az Úr Lelkét adja beléjük, akkor igenis, lehetséges! Ilyen csodálatos a mi egységünk is, mivel mindnyájunk bűne a kereszten függő Krisztusra van téve. Ezért lehetünk mi is Isten népe az egységben és engedelmisségben.

Búza Bodnár Aranka református lelképásztor a Zsidóközhöz írt levél 13, 12-16 igeszakasz útbaigazításait magyarázta. Már megtörtént az Isten népének a megszentelése, ezért mi is menjünk ki hozzá a kapun kívülre és osztozzunk az Ő szenvedéseiben. Ha kívül is vagyunk a város kapuján, ha gúnyolnak is hitünkért – „Hol az Úr, a te Istened? – tudjuk, hogy nekünk mennyei állampolgárságunk van, mi egyedül Istenéi vagyunk. Megismertük a kereszt titkát, ezért lehet hálaadás minden egyes napunk, s minden cselekedetünk Isten dicsőségét szolgálhatja.

Január 23-án a református templomban az evangélikus lelkész és a római katolikus káplán szolgált igehirdetéssel. Solárik Vilmos evangélikus lelképásztor a 2 Kor. 3, 17, 18. versei alapján hangsúlyozta, hogy az Úrtól kapott szabadságban dicsőíthetjük Őt. Az egység főképpen a szeretetben legyen. Jézus nem tesz különbséget köztünk, ha Őt követjük, akkor minden megkötöttségéből megszabadít, szabadok leszünk a bűntől. Élünk hát ebben a szabadságban engedelmisségben! Az Úr ugyanis Lélek: ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.

Zsóka János római katolikus káplán a János evangéliuma

4. fejezetében szereplő számariai asszony példáján emlékeztet. Az asszony, miután az Úr Jézus megszólította őt, befogadta a szívébe, és újjászületett. Nagy örömmel adta tovább a jó hírt a falubelieknek, hogy megtalálta a Messiást. Mi hogyan állunk Istennel, képesek vagyunk mi is befogadni a hozzánk közeledő Jézust? El hisszük-e, hogy a számunkra értéktelen nehézségek, események is kegyelemmé válhatnak? Mi is csak Istennél pihenünk meg, hirdetjük-e az Ő szabadítását?

Január 24-én az evangélikus templomban a római katolikus káplán és a református lelképásztor igahirdetésével zárultak az ökumenikus alkalmak. Patrik Masár, római katolikus káplán a János evangéliuma 9. részének azokat a verseit magyarázta, ahol az Úr Jézus megnyitotta a születésétől fogva vak embernek a szeméit. E vak embernek szomorú sorsa volt, de amikor meggyógyult, nem csak ő maga örült, de vele együtt örült az egész környezete.

Az Úr kinyitja a mi szemünket is, hogy megláthassuk az Ő nagy csodatételeit. Az Isten igazságának és a hitnek világosságát adta nekünk, ne tévelyegjünk, hanem tekintsünk a szabadító Krisztusra.

Búza Zsolt lelképásztor igehirdetése méltó befejezése volt az idei imanapoknak, aki a 65. zsoltár verseivel buzdított és Isten iránti hálaára indított bennünket. Ő a gazda, Ő választott ki, atyaként gondoskodik rólunk, teljesen megelégit, szeretetével betölt minket. Hálát adhatunk háza javaiért, szavakba nem tudjuk önteni, mit adhat nekünk az Úr – a zsoltáros mindezt élénk tárja. Az Úrhoz nincs fogható. Ő Jézusért megbocsátotta bűneinket, az Ő gyermekei vagyunk, élünk is hát az Ő gazdagságának javaival. Magasztaljuk Őt, aki a föld gyermekévé tett, hogy ápoljuk és gondozzuk!

„Megmondták neked, ó ember, mi a jó, és mit kíván tőled az Úr: Semmi másat, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen, és járj alázatosan a te Isteneddel.” (Mikeás 6:8)

Mixtaj Johanna

Egy év

„Vessed az Úrra a te terhedet és Ő gondot visel terólad.“ Zsolt 55:23

Sokszor mondjuk, mennyire rohan az idő, észre sem vettük, s eltelt egy esztendő. Azonban minden nézőpont kérdése.

Van, akinek egy év igen hosszú időnek tűnik. Mert távol lenni szereteteinktől - egy nap is hosszú idő. A 24 óra is rettenetesen hosszú, ha nincs velünk, akit szeretünk. Pláne, ha sok évtizednyi boldog házasság után kell megélniük az egymást szeretőknek a távolságot. Az özvegy itt, Kisóváron, a férj ott, az Úrnál. Ebben a szomorúságban semmi nem segít, csak az Úr, csak az igébe lehet kapaszkodni: Ő gondot visel az ittmaradotról, Ő vigasztalja az özvegyet és Ő erősíti az örök élet és föltámadás reményében, hogy a földi idő betelte után a mennyben az Úrnál lesz viszontlátás, mert akik őszinte szeretettel ragaszkodtak egymáshoz és együtt az Úrhoz, az örökkévalóságban is együtt lesznek.

De addig? Addig marad minden nap hosszú 24 órája

egyedül, az álmatlanul töltött éjszakák, a könny és a könnyörgés az Úr vigasztalásáért.

Egy évvel ezelőtt, 2012. március 12-én költözött el a szeretett férj, drága édesapa, nagypapa, id. Kiss Gyula (1933. május 21-én született) az örök hazába, aki addig szeretetben, megbecsülésben élt családja körében, téve mindazt, amit az övéért megtehetett. Hogy mekkora volt ez a szeretet és családi összetartás, bizonyítja az, hogy egy év múltával is hiányzik kedveseinek.

Hiányzik szűkebb családjának, de hiányzik tágabb családjának, a kisóvári gyülekezetnek is, melynek 40 évig gondnoka volt, tette mindazt, amiért övéért a gyülekezetben megtehetett. Imádkozó szíve, hite, tanácsai, tapasztalata és szeretete itt, a gyülekezetben is hiányzik.

Család és gyülekezet egyet tehet, vigasztalva egymást, az Úrra vetheti a terhét, aki gondot visel a családra és gyülekezetre egyaránt.

„Elválni kedvesinktől Fájdalmas és nehéz.:/: De szívem szent reménnyel A jövődöbe néz; Jézus én bizodalmmam, Hiszem, hogy egy napon Szerettimet a mennyben Újra megláthatom.“ 401. dicséret, 5. vers

Ambrus Erika

Olvasói levél

Kovács Lajosné testvérünk tisztelte meg Szerkesztőségünket figyelemreméltó levelével. Szeretnénk megköszönni őszinte sorait volt lelkipásztora, néhai Veres László sorsáról. Fontos, hogy emlékezzünk mindazokra, akiket Isten az evangélium hirdetésére rendelt, miként a Zsidókhoz írt levél 13 rész 7. versében olvassuk: „Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek.”

Tisztelt Csoma tiszteletes úrtól engedelmet kérek, hogy zavarom soraimmal, de szeretném meg kérdezni, mivel a Szeretnaptárt a Református Újságot olvasom, és sehol nem olvasok a barsváradai volt tiszteletes Veres Lászlóról. Elég soká volt a váradi Tiszteletes, nem tudom melyik évben jött ide, de úgy a 1930-ban lehetett. Én 1932-ben születtem, és ő keresztelt, és 1946-ban konfirmáltam nála, és 1950-ben megeskett. Nem nagy beszédűnek ismertem, nem volt az a nagy világi férfi, csendes embernek ismertük, de döböntet az a hír, mikor eltűnt 1952-ben és jött a hír, hogy haza ment a falujába Nányára és önkeze által halt meg. Innen voltak busszal a temetésén, de sajnos én betegség miatt nem voltam, csak találgatták, hogy miért is így kellett meghalni, igaz őt megviselte, hogy kitelepítették java reformátusokat és a jó barátok is elmentek, mert még a kántortanítót is elvitték, Csapó Lajost. Ő

tartotta össze a gyerekeket, mert református iskolánk volt, de azt is elvették, és így minden a parókián volt. Az Istentisztelet is, mert volt két temploma a falunak, de mind a kettőt felrobbantották az utolsó napon, mikor bejöttek az oroszok, nem maradt kő kövön, és így csak a parókiát használtuk Istentiszteletre is. De most, hogy megöregedtem sok minden eszembe jön, hogy mi is történt a tiszteletes úrral. Igaz, én elkerültem a faluból, és csak néha járok haza, és most le írom ami megtörtént a tiszteletes úrral 1938-ban, mikor bejöttek a magyarok. Mindenki nagyon örült, ő is kapcsolatot létesített a Gödöllői cserkészekkel, és meg hívta őket ide a falunkba 1939, vagy 1940, már pontosan nem tudom. Még kis iskolás voltam, de azért sokra emlékszem, el is jöttek nyáron húsz cserkész, és a tiszteletes úr volt a vezetőjük, mert ők sátorozni jöttek, és elvitte őket a Garam partra, mert itt folyik a Garam, és nagyon szép helyet találtak, ott táboroztak le. Minket elvitt a tanító bácsi megnézni. Földbe ástak asztalokat, és körbe meg padokat, ott ettek, mi, gyerekek, is beültünk földbe vágott asztalokhoz, nagy élmény volt nekünk gyerekeknek jó kirándulás. De másnap nagy tragédia történt a cserkészekkel, mert elmentek csónakázni, és a tiszteletes úr volt, aki vezette őket. A sodrás elkapta azt a csónakot amiben ő és három cserkész ült, fölborult a csónak,

és két cserkész befulladt a vízbe, az egyik, meg a tiszteletes úr valahogy kiúsztak, de mikor megtudta, hogy a két fiú befulladt, azonnal megöszült az ijedségtől, és mindig magát hibáztatta, hogy minek is vitte őket oda. Jöttek a tűzoltók segíteni, de bizony már csak az egyiket tudták kihúzni, de már halott volt a másikat nem találták csak másnap. A másik faluig sodorta a víz, ott fogták ki, és hozták ide Váradra, volt egy kis halottas ház, ott voltak kiterítve, és a falu meg volt zavarodva, hogy, hogy ért véget ez a kirándulás. Mindenki vitt virágot, sirva, hogy két fiatal életet követelt a Garam, és azután egyik cserkésznek az édes anyja itt volt, és mondta hogy ez az egyetlen fia volt, nem is akarta elengedni. Elvették őket Gödöllőre, így a mi tiszteletes urunk nagy bánatban volt, nagyon lesújtotta ez a tragédia, szinte búskomor maradt. Mikor bekövetkezett a kitelepítés, az már nagyon megviselte, Én csak azért írtam ezt le, mert a mai fiatalok nem is tudnak erről, engemet kértek, hogy írjam le a történeteket. Én már 81. évemben vagyok, és nem járok sehova sem, egy éve operáltak, pedig szerettem templomba járni, így csak a Református Újság és a Kálvinista Szemle maradt és a rádióban az Istentiszteletet hallgatom.

Áldás, békeség.

özv. Kovács Lajosné,
Nagysalló

Áldást hordozó vagyok! És akkor...?(!)

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!”

(4Móz 6, 24-26)

Amikor ennek a cikknek a megírására készültem, gondoltam utánanézek, ki, hogyan vélekedett az eddigiekben erről a bibliai idézetről, s ekkor találtam rá **Cseri Kálmán** egyik pasaréti prédikációjára (Cseri Kálmán (1939. -) harminckilenc éven keresztül volt a Pasaréti Református Egyházközség vezető lelképásztora. Ezen kívül a Biblia Szövetség alapító tagja, és a református lelképásztori irodalom kiemelkedő művelője. Több mint húsz önálló, számos kiadást megért kötete, nagyszámú folyóiratcikke és publikációja jelent meg.). Miután elolvastam a prédikáció szövegét, s neki akartam kezdeni saját írásomnak, akarva akaratlanul, az Ő mondatai jutottak az eszembe, melyek szerintem bibliai és héber-nyelvi szempontból helytállóak, pontosan megfogalmazottak, találóak, érdekesek, tanulságosak, elgondolkodtatóak, minden Olvasó épülésére, gyarapodására szolgálhat. Nem tisztem ezen soraimmal Őt értékelni, bírálni, csupán kifejezésre juttatom, hogy a felsorolt érvek tükrében úgy érzem, hogy szeretném megosztani Veled, Kedves Olvasó az Ő gondolatait is (a későbbiekben dönt betűvel szedetten), valamint hozzárakom majd saját szürkeállományom megmozgatásának eredményét is.

Istentiszteleteink végén gyakran elhangzik el ez a pár mondat, az úgynevezett „ároni áldás”. Eredetileg Isten Mózes testvérének, Áronnak parancsolta meg, hogy ezekkel a szavakkal áldják meg Izráel fiait; „Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.” (4Móz 6, 22; 27). Aztán átvette ezt az Újszövetség népe is, és megmaradt a reformáció egyházaiban is mind a mai napig. Gazdag, jó kívánság ez, és ige mindenestől, hiszen Istentől ered. A baj csak az, hogy lassan nem értjük, mit jelent.

Egyáltalán: mi az áldás? A Biblia tanítása szerint minden testi és lelki jónak a foglalat,

amit Isten az embernek adhat. Minden áldásnak a forrása maga Isten. Mi csak hirdetjük, kívánhatjuk, kérhetjük, hogy Isten áldást adjon számunkra, vagy a másikkra, de az áldást mindig Isten adja. Tehát nem Áron áldotta meg a népet, és nem a lelkész áldja meg a gyülekezetet, mert a lelkésznek ugyanolyan nagy szüksége van Isten áldására, mint bármelyikünknek. Ő csak hirdeti ezt a nagy lehetőséget.

Mi a tartalma az ároni áldásnak? Láttuk, hogy milyen gyönyörű a szerkezete. Három mondat következik egymás után, három jó kívánság, és mind a háromnak két

Simon András grafikája

része van (íkerkéresek). Az elsőben elmondja, mit tegyen vele Isten, a másik részben, hogy mit adjon neki. Az eredeti szövegben mind a három mondat Isten szent nevével, a Jahve névvel kezdődik.

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!” – A mondat első fele a legáltalánosabb, legtágasabb formája a jókívánságnak, de mindjárt le is szűkíti, konkretizálja: Istennek ez az általános áldása feltétlenül mutatkozzék meg abban, hogy megőriz titeket. Ez az áldás legelőször a pusztai vándorlás során hangzott el, ahol a nép kiszolgáltatót, sebezhető állapotban volt, ezer veszély leselkedett rájuk. Több-százézer ember vonul. A sor eleje nem tudja,

hol a vége... Isten az Ő népének ezt ígéri, hogy sok veszély között fog vezetni az útjuk, jobbról-balról ellenség leselkedhet rájuk. Mindig csak a következő lépést látják majd, az út végét nem. De bízhatnak az Úrban. Mindnyájan tudnánk példákat mondani arra, hogy milyen fenyegetett korban élünk, hogy folyamatosan nő a bizonytalanság, az erőszak, elhatalmasodik a gonoszság. Sokszor a megfoghatatlan gonoszság, csak a következményeit, a pusztítását látjuk. Óhatatlanul nő a szívekben a félelem. Isten éppen ettől a félelemtől akar megszabadítani minket.

„Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!” – A Szentírásban látjuk, hogy akkor ragyog fel valakinek az arca, amikor rámosolyog egy másikra. De mi indokolja azt, hogy ha Isten ránk néz, akkor örüljön? Tudjuk a Szentírásból, hogy bennünk semmi nincs, amiben Isten gyönyörködne. A Szentírásban egyetlen helyen van, hogy Isten gyönyörködik: az Ő egyszülött fiában, Jézusban: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3, 17)

Ha valakiben Jézus ott él a hit által, akkor Isten abban az emberben, vagyis a benne élő Krisztusban gyönyörködik. Ahhoz, hogy Jézus bennünk éljen, ahhoz kegyelmet kapott embereknek kell lennünk. Akin Ő könyörül, aki az Ő kegyelmét, bűnbocsátó irgalmát hittel, örömmel komolyan veszi, aki kegyelmet kapott bűnös, arra az emberre ragyogtatja rá az Ő orcáját. Ezért van ebben az áldáskívánságban az, hogy ragyogtassa rád az Ő arcát és könyörüljön rajtad. Ennek a szónak: „könyörülni”, a héber nyelvben van még egy jelentése: lehajolni. Mosolyogjon rád Isten és hajoljon le hozzád.

Ott van-e bennünk ez a lelkület? Rámosolyogni és lehajolni akkor, amikor a legkevésbé érdemi meg, de amikor a leginkább szüksége van rá. Nem egymás érdemei szerint viszonyulnánk egymáshoz, hanem a szüksége szerint. Ezt tanulhatjuk meg a mi mennyei Atyánktól. (Folyt. köv.)

Rezić Annamária

Miért engedi meg Isten a szenvedést?

A híradások naponta szörnyű eseményekről számolnak be. Több országban évek óta dúl az értelmetlen háború, terrortámadások, természeti katasztrófák és sok minden más. Ilyenkor nagyon gyakran még a vallásos ember is felteszi a kérdést „miért nézi ezt mind el az Isten!” Ha Ő a szeretet Istene miért engedi, hogy az emberek

szenvedjenek? Sokan úgy gondolják mivel Isten a szeretet Istene és nagyhatalmú Úr, ezért köteles a mi kényünk-kedvünk szerint cselekedni. Isten a világ szuverén Ura és semmire nem köteles. Ő már a szeretetét megmutatta irántunk mikor testet öltött földre szállt és föláldoztatott értetünk. Ő már mindent megtett mikor kimondta a kereszten

– Elvégeztetett! – ebben benne van minden. Sajnos mi kizártuk az Istent az életünkéből, a házasságból, gyerekevelésből, mindennapi gondjainkból, örömeinkből. Mikor jönnek a próbák a válságok az életünkben, akkor gyakran ökölbe szorul a kezünk és vádoljuk az Istent, azt az Istent akivel már rég megszakadt a kapcsolatunk és rég kizártuk

az életünkben. Próbáljuk meg egy kis kontrollt a Dávid 139 Zsoltára olyan szépen ír erről főleg a 23 vers : „Vizsgálj meg, Istenem ismerd meg szívemet...” Ne akarjunk megfelelni az embereknek, mert nem tudunk és ebbe a harcba beleerokkanunk, az Istennek akarunk megfelelni. Jézus egyedül az Atyának akart megfelelni, azért tudta elviselni a megaláztatásokat, hogy kigúnyolták, megvetették. A Jób példájából is látjuk, hogy Jób igaz, fedhetetlen ember volt, ismerte az Istent aki születése óta az Ura és gazdája volt és csak benne bízott. Isten gyermekeinek vállalniuk kell a próbákat, mert csak így tudunk róla bizonyosságot tenni milyen a hitünk, áll-e a kősziklán, vagy homokon, amely elsüllyed. Isten bevisz a mélybe, de fel is hoz. A 2011-es év a mi életünkben is egy nagyon gyümölcsöző év volt. Próbák sora zúdult ránk, egyikből még szinte levegőhöz sem jutottunk, jött a másik. Isten megmutatta az életünkben a hatalmát és dicsőségét, bár még akkor nem értettük, megtanultuk, hogy Isten gyermekeivel vállalniuk kell a próbákat – szenvedéseket. A szenvedés egy magasabb szintje a hitnek, amely által megértjük, hogy az imádság nem csak arra jó, hogy valamit kapjunk Istentől. „Hiszen nem a törvény útján váltam igazzá, hogy megismerjem Őt és feltámadásának erejét, de a szenvedésben is vállaljam a vele való közösséget.” Filipi lev. 3. 9-10. A szenvedés éretté

tesz bennünket, és Krisztus képére formál. Ez az az időszak, amikor megtanulunk bízni, még szorosabban belekapaszkodni Isten felénk nyújtott eszébe, mikor minden emberi bölcsesség csődöt mond. Mikor teljesen magunkra maradunk, mindenki hátat fordít nincs semmi remény, úgy érezzük itt a vég. Aztán jön a kísértő a sátán ő soha nem adja fel, felkínálja az alkoholt, drogot, netán az öngyilkosságot mint menedéket. Ezekben a válságokban is kell, hogy legyen erőnk megállni, bízni Istenben, mert Ő velünk van minden napon a világ végezetéig.”

Ez a keresztyén hit nem vallásossá kell válnunk igazi hívőkké. Mikor gyengék vagyunk, akkor vagyunk a legközelebb az Istenhez, akkor adunk neki teret, hogy belépjen az életünkbe. Bizonyítsuk be, hogy érdemesek vagyunk rá, hogy hívő ember módjára küzdünk az akadályokkal. Engedjük, hogy Jézus észrevegyen bennünket, mert így válhatunk eszközzé a kezébe, mert a nyomor utat készít a vigasznak. „Kész vagyok kiontani... italáldozatként.” Fil.lev. 2-17.

Nincs helye panasznak, bármilyen utat választ is nekünk az Isten. Lehet, hogy külsőleg ugyanaz maradunk, de akaratunk és cselekedetünk megváltozik. Merjük felvállalni hitünket, hogy eszköz lehessünk Isten kezébe, hogy az Ő megtöltött edényeivé váljunk és árásszuk az Ő jó illatát, ha ez sokaknak majd nem is tetszik. Legyünk

készek átmenni a tűzpróbán, mert csak így lesz Isten az életünkben mindenünkben – mindenünk. Ez a keskeny út, amely által elérhetjük a gyöngykaput. És megmutatjuk van-e bennünk mentő szeretet. Egyik vízparton ez a felirat állt : „aki nem ment az öl” és milyen igaz. Hit által tudjuk közelebb vinni az embereket Istenhez és megmutatni, hogy Ő valóban a szeretet Istene. Van egy nagyon kedves énekem, aminek a refrénje ez : „Mert szeret Isten, mért szeret még, hogy lehet, mért nem mondja ki “elég! Félő karja újra átölel, áttört kezéhez szívem közel.” Engem nagyon szeret az Isten, bár nem tudom miért, de azt amit végbement eddigi életemben. Nélküle képtelen lettem volna átélni. Ha megismerjük Istent, világosságot nyerünk és bepillantathatunk az Ő szentségébe és megismerhetjük a hatalmas mindenható Istent, aki ránk bízott egy talentumot, amit nem szabad elásni, hanem kamatoztatni kell, hogy minél többen megtalálják a hozzá vezető utat. Hitbeli megújulásra – újjászületésre van szükségünk, hogy ne ürüljenek ki a templomaink, ne meséljük hirdessük a valóságot az élő igét, amely épít és közelebb visz. „De én mindenkor veled leszek, mert Te fogod a jobb kezem.” Zsolt. 73-23.

Varjassi J.-né
Horovce

Magányosságban

„Nem jó az embernek egyedül lenni.”
(I Mózes 2:18)

Isten amikor befejezte a világteremtő, csodálatos munkáját, mindenre azt mondta : „íme igen jó.” Csak a még egyedül lévő emberre mondta: „Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.” Aztán élettársával együttesen áldotta meg őket. A társélet így lett az ember számára Istentől rendelt és ajándékozott nagy áldás... Elsorolhatatlan az a sok jótétemény, ami az egyes ember életét értékesé formálja és meggazdagítja az egész emberi társadalmi életét...

Ezzel ellentétben a magányos élet gátat szab a fejlődésben. A bűn átkos következményeivel és sokasodásával sorvasztja és egyre terhesebbé teszi az életet... Minél magányosabbá válik valaki, annál nehezebb lesz számára a lét... A börtönfogságra ítélt helyzetét is azzal teszik még súlyosabbá, ha magánzárkába helyezik át.

Az első magányos a bujdosásra és örökös vándorlásra ítélt testvérgyilkos Kain

volt. Azóta az egyedül-lét állandó terjedésével mennyi embert kísértett meg a múltban és jelenben. Gondoljuk el, milyen magányosság

vehette körül a meg nem értett prófétákat, később a száműzött János apostolt. Később az egész történelem folyamán az átlagem-

berek milliói közül kimagasló, korunkat megelőző, nagy tudású szellemóriásokat... Mert, minél magasabb fokra emelkedik valaki a tudomány terén, annál magányosabbá válik szellemi értelemben... Milyen árván élt hazájától távol, messze idegenben Mikes Kelemen is, amikor a bujdosók közül már csak „egyedül hallgatta tenger mormolását, nagy Török országban.”

Ámde nem csak az ismert személyiségekre, hanem a névtelen, egyszerű emberekre is milyen nyomasztó terheket rakhat a magányosság... Elszigetel embertársainktól és a velük levő, zavartalan kapcsolattól a test számtalan betegsége a hosszú ideig tartó ágyhoz-kötöttség, vagy a látás, a hallás részleges, vagy teljes elvesztése és a rokkantság, a bánáság...

De még az egészségben lévő, népes családi környezetben élő is társtalanná válhat, ha a hitvestársa, a gyermekei, rokonai sem értenek egyet vele... Ahol a család tagjai egymás lelki világát igazi lényét csak felületesen ismerik, csak külsőlegesen élnek

együtt, de lelkileg nagy távolság választja el őket egymástól. Mindezekhez, ha még az is hozzájárul, ha a rádiót, televíziót, Internetet és minden hírközlő eszközt mértéktelenül használva, rabjaivá válnak, még kevesebb idő jut a személyes, meghitt beszélgetésekre. Az ilyen állapot aztán rombolja a családi életet, magányosságra juttatja annak minden tagját.

Milyen sok azoknak a száma, akik azt, vagy azokat, akiket a legjobban szerettek, akikkel az életük összeforrt, már elkísérték a temetőbe, és azóta szomorúságban élnek életüket, és elhagyottaknak érzik magukat. Vannak azonban, akik jólétükben, sikereikben elbizakodottan, másokat lekicsinylően viselkednek, s ezáltal önmagukat távolítják el embertársaiktól, mivel a gögös embert, - mint a tuskés bokrot, - mindenki elkerüli...

Sokan az öregségük nyomorúságaival, nyomasztó terheivel küszködve, magukat tehetetlen nyomorultaknak érezve, magányosságba zárkozva, visszavonulnak a társas élettől... Mindezek a sokféle élethelyzetek rávilágítanak arra, hogy általában kétféle magányosság van, testi és lelki magány. Aki mindkettőben szenved, annak a számára válik legterheesebbé, sok esetben már szinte elviselhetelenné az élet...

Legmagányosabb azonban az Isten nélkül élő, hitetlen ember, még akkor is, ha nagy tiszteletben, megbecsülésben részesül. Helyzete azért a legveszélyesebb, mert ha ebben a lelki vakságban megmarad, az örök kárhozát vár reá...

Égető nagy kérdés tehát, van-e ezekből a nyomorúságos állapotokból szabadulás?... Örvendetes és reményt keltő, hogy van. Hasznos, enyhítő tanácsokat lehet máshonnan is kapni, de a leghatásosabb az, amit Isten nyújt. Milyen nagy örömhír, hogy Isten

a magányosságban szenvedők számára is készített menekülést Jézus Krisztus által, akinek hívó szava ma is így szól felénk: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugtatlak titeket.” Jézus hozzánk lehalló szeretetével megérti és megszanja mindenkinek a helyzetét. Emberi testben e földön élve a legmagányosabb életet Ő küzdötte végig. Népe közül csak kevesen ismerték fel benne a megígért Messiást. A vallás vezetői állandóan támadták, üldözték és végül halálra juttatták, és akkor még a tanítványai is magára hagyták... Értünk történt nagy szenvedései legdöntőbb órájában a keresztfán így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?!...” Az Atyától való elhagyatást is átélve teljes győzedelemmel, egyedül vitte végbe a világ megváltását, kegyelmet szerezve minden megtérő és benne hívő bűnösnek.

Milyen nagy lehetőség a vére által szerzett kegyelmet elfogadva, megnyugodva Vele járni... Nem lesz így az sem magányos, akit mindenki elhagyott, mert Ő megígérte: „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28, 20) Jézusban örökös társra találunk, mert velük van akkor is, „ha nem látja Őt gyarló szemünk.”

Jézust követő életben szerető, lelki testvérekre találunk. Velük együtt munkálkodva, hitben gyarapodva eszközök lehetünk Isten kezében országa eljövételének hirdetésében.

Milyen örömteli az ilyen szomorú magányosságból kiragadott élet!... De Krisztussal még a testi magányba kényszerített élet is változatlanul tevékenykedő, örvendező lehet. Pál apostol fogságában egy római katonához láncolva írta a Filipibeli gyülekezetnek az öröm levelét: „Örülök, és együtt örülök

mindnyájatokkal, azonképpen ti is örüljétek, és örüljétek velem együtt.” (Fil.2, 17, 18)

János apostol Krisztusért és Isten becsédéért száműzetésben, hegyekkel borított, kopár és lakatlan Patmosz szigetén írta meg a Jelenések könyvét, melyet a világirodalom leghíresebb látomásaiként értékelnek. Ám a keresztyénségnek ennél mérhetetlenül többet jelent Krisztusnak a gyülekezethez írott leveleit. Aztán az utolsó idők apokaliptikus látomásaival, Krisztus végső, teljes győzelmével, az új ég és új föld, a mennyei Jeruzsálem megvalósulásával, boldog reménységgel tölt el minden Krisztusban hívő szívet.

Bunyan János, a szegény üstfoltozó igehirdető 12 évi fogságát arra használta fel, hogy megírja legértékesebb, sok nyelvre lefordított, „Zarándok útja” című művét.

Magányosságban született sok, jelentős irodalmi mű is. Kőrösi Csoma Sándor a dermesztő hideg Tibeti kolostorban elzárkozva írta meg az Angol-Tibeti szótárt. Nagy szolgálatot téve ezzel nem csak az Angol Birodalomnak, hanem az egész művelt világnak is.

Elsorolhatatlan lenne azoknak az egyszerű hívőknek a száma, akikről a világ nem tudhat, de a Krisztus által magányosságukban is áldássá válhattak környezetük számára...

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármily nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (II.Kor.1:3, 4)

Erdélyi Zoltán

Emlékezünk

30 éve hunyt el a deregnyői gyülekezet szeretve tisztelt lelkipásztora Vizváry László.

Három évtized elteltével próbálunk visszaemlékezni – ha röviden is – életpályájára. 1910. március 19-én született Nagymenyeren. Az alapiskola elvégzése után Komáromban érettségizett, majd a Losonci Teológiai Szeminárium hallgatója lett. Tanulmányai befejezése után esperesi segédlelkész volt Pozbán, Szesztán, aztán Rozsnyón, ahol 1937. február 14-től a gyülekezet megválasztott lelkipásztora 1949. végéig. Később rövid ideig szolgált Madon és Ekelén. 1966 novemberétől nyugdíjba vonulásáig megválasztott lelkipásztorként nagy hűséggel szolgált Deregnyőn, ahol a csaknem másfél évtizedig tartó szolgálata alatt nemcsak a lelkek megmentésén

fáradozott, hanem nagy lelkesedéssel buzdította a híveket az adakozásra, készítette a gyülekezetet és igyekezett biztosítani az anyagiakat, hogy a templom építésének 150. évfordulójára az Isten háza teljesen megújuljon. Fáradozása nem volt hiábavaló, mert a templom a jubileumi év előtt néhány esztendővel megújult, amit sajnos ő már nem érhetett meg. Nyugdíjba vonulása után Szepsibe költözött, ahol még bekapcsolódott a gyülekezet életébe, de néhány hónap múlva hosszan tartó súlyos betegség következett, majd 1983. március 1-én visszaadta lelkét Teremtőjének.

A kisebbségi sors kegyetlensége és embertelensége beárnyékolta és végigkísérte egész életét; talán többszörösen, mint más felvidéki lelkipásztornak. Ennek ellenére minden helyzetben és minden körülmények között vállalta hitét és vállalta magyarságát, ami miatt nemcsak ő, de családja is sokat szenvedett. S bár sok megpróbáltatás érte, de Pál apostollal vallotta: „Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy

bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” (ApCsel 20,24) Magyarságával kapcsolatban pedig elmondta, amit még érettségi előtt egykori gimnáziumi tanára helyezett a szívére, vésett a tudatába, és amit egész életében megtartott, hogy „a két tenyerünkben kirajzolódó két „M” betű nem csak azt jelenti – ahogy sokan mondják –, hogy „memento mori”, vagyis emlékezz a halálodra, hanem számunkra azt is, hogy „maradj magyar”.

Temetésén egykori gyülekezetének lelkipásztora búcsúszavaiban azt mondta: Olyan korban szolgált, amikor az igazságot egyik napról a másikra hazugsággá változtatták.

Bizonyára ez volt életében a sok próbatételnek az okozója, azonban ő mindvégig hű maradt. Hű maradt Istenhez, Jézus Krisztushoz, egyházához, kisebbségben élő népünkhöz, nemzetünkhöz. Most, amikor halála után három évtized elteltével kegyelettel emlékezünk, legyen szívünkben hála Isten iránt, hogy őt elhívta a szolgálatra. Akik ismerték, legyenek hálásak azért, hogy több gyülekezetben hűségesen hirdette az igét örömben, bánatban, szószerken és amikor nem tehetett palástban, akkor ezt tette életével. „Az igaznak emlékezete áldott”. (Péld 10,7)

Molnár Elemér

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Tömeges bevándorlás 1948 után

Tömeges bevándorlás közvetlenül 1948 májusa, Izrael állam kikiáltása után indult meg. Ebben az időszakban főleg a holokauszt túlélői és az arab államokból menekülő zsidók érkeztek az ígért földre. Az államalapítást követő 18 hónapban megduplázódott Izrael állam zsidó lakossága elérve a 1.300.000 lelket. Megváltozott az összetétel is, ugyanis 1948. előtt a 650.000 zsidó lakos 80%-a askenázi (Nyugat-, Közép és Kelet Európa) zsidó volt és csak 20% volt szefard (Spanyolország, Balkán és Ázsia) eredetű. A tömeges bevándorlás következtében az Amerikából és Európából érkező zsidók aránya 44%-ra csökken és az arab és afrikai országokból, valamint az Ázsiából érkezők aránya elérte az 54%-ot. Tíz évvel az államalapítást követően megszűnt az askenázi zsidók nagy többsége és végül 58% lett. A „Sasszárnyakon” (2 Mózes 19) nevű titkos akció keretében 1949-ben és 1959-ben, 180

repülőúttal, 50.000 jemeni zsidót szállítottak Izraelbe. A nyilvánosság csak egy fél évvel később értesült az eseményekről. Voltak, akik a „Messiás érkezése”-ként jellemezték az akciót. A zsidó állam létrejöttével az arab vezetők problémásnak találták a zsidó kisebbség létét országukban. Amíg nem volt zsidó állam, a zsidók megtört kisebbségként élhettek az arab országokban. Izrael kikiáltása után egyre gyakoribbak lettek a zsidóellenes pogromok és üldözések. A Jemenben élő zsidók számára elviselhetetlenné váltak a körülmények, az felelős izraeli vezetők döntése alapján, az akkor még angol fennhatóság alatt lévő Jemenben menekült táborot hozták létre „Megváltás” néven. Az ország imámja Ahmed Ibn Yahya hozzájárult a kitelepítéshez azzal a feltétellel, hogy az titokban marad, és a menekülő zsidók az országban hagyják minden vagyonukat. Azért, hogy addigi hazájukat elhagyhassák és

Izraelbe települhessenek teljes vagyonukkal kellett fizetniük. A zsidó állam vezetése igyekezett az ENSZ segítségét biztosítani, nem sok eredménnyel. A nem akarta tudomásul venni a 800.000 zsidó menekült problémáját, akiknek a fenyegetettség miatt el kellett hagyniuk valamikori arab hazájukat. **A világ csak a palesztin menekülteket tartja szemelőt anélkül, hogy megvizsgálná miért is hagyták el Izraelt a palesztinok. A palesztinokat saját vezetőik kényszerítették otthonaik elhagyására, mert úgy gondolták, hogy az általuk megtámadott kétnapos új államot nagyon rövid idő alatt megsemmisíthi hadseregük, s így az elmenekülők rövid időn belül visszatérhetnek.** Izrael azonban sikeresen megvédte magát, az úgynevezett menekültek száma időközben meghaladta a milliós létszámot.

Aviel Schneider, Israel Heute

Ford. Csoma L

Beiktatták táborigazgatói szolgálatába Vargaesztók Dávid hadnagyot, református lelkipásztort

Ünnepi istentisztelet keretén belül iktatták be február 15-én a Szlovák Köztársaság Fegyveres Testületei és Erői kötelékében működő Ökumenikus Lelkigondozói Szol-

gálat (ÖLSZ) Központi Irodájának igazgatói tisztségébe és táborigazgatói szolgálatába Vargaesztók Dávid hadnagyot. Felettese Miroslav Táborický alezredes, egyetemes táborigazgató új szolgálati helyére és beosztásába egy hónappal korábban már kinevezte.

Az alkalomra a SZNF téren lévő pozsonyi református templomban került sor a Lelkigondozói Szolgálat alkalmazottainak, a helyi gyülekezet lelkipásztorainak és tagjainak, valamint a beiktatott családtagjainak, barátainak jelenlétében. Az ünnepi istentiszteleten megjelenteket a helyi gyülekezet lelkipásztora Dr. Peres Imre köszöntötte. Vargaesztók Dávidot táborigazgatói szolgálatába - az egy hónappal korábban történt kinevezését követően - Fazekas László, a Szlovákiai

Református Keresztény Egyház püspöke iktatta be. Beszédében kiemelte, hogy nem volt könnyű az egyház lelkesítő szolgálatából elengedni egyik elhivatott lelkesítőt, de engedve a Lélek vezetésének, és elfogadva a megharcolt döntését, bátran bocsátja ki fiatal szolgatársát erre a felelősségteljes szolgálatra. A beiktatás és az eskü kivétele után Vargaesztók Dávid tett bizonyoságot az 1Kor 2,1-2 alapján, melyben kiemelte, hogy új küldetésének a helyén, a katonai szolgálatot teljesítők között sem akar tudni „másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítetttről.”

Az ünnepi alkalmon igehirdetéssel szolgált Juraj Brecko, az Ondava-Hernádi Református Egyházmegye az esperese. A befogadó pozsonyi egyházmegye nevében

Szabó András esperes köszöntötte a beiktatott táborigazgatókat, majd felolvasta az Ökumenikus Tanács elnökének, Milos Klátik evangélikus egyetemes püspök köszöntő és áldáskívánó levelét - tájékoztatta a Reformata honlapot Molnár Árpád zsinati tanácsos.

Vargaestók Dávid 1985. június 9-én született Töketerében, szülőfalujában Garanyban nevelkedett. A Kereskedelmi Akadémia elvégzése után 2004-ben jelentkezett a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karára. Tanulmányai befejezése után 2009-től a nagymihályi egyházmegyében szolgált segédlelkészként a pályáni, nagyszeretvai és viszkai gyülekezetben. 2012 májusában sikeresen pályázta meg az ÖLSZ által kiírt táborigazgatói állást. Az öt hónapos felkészítő katonai alapkiképzés után szolgálati helyeként Pozsonyt határozták meg, de a generális táborigazgatók helyetteseként országos ügyek is a hatáskörébe tartoznak.

A Fegyveres Testületek és Erők kötelékében szolgáló három református lelképásztor után (Lucskay Erzsébet, Tabačková Jana, Vlasta Kovaľová) Vargaestók Dávid a negyedik, aki táborigazgatóként kívánja szolgálni tovább az Egyház Urát és egyúttal képviselve a kiküldő egyházát is.

Református rendőr-lelkész és táborigazgató lelkész szolgatársaihoz hasonlóan továbbra is szeretné fenntartani a kapcsolatát az egyházzal, gyülekezetekkel és lelkésztársakkal.

- reformata.sk -

Hitre nevelő élet – hitélet

Dr. Bodó Sára Deregnő

Erre szokták mondani: „A légy zümmögést lehetett hallani.”, azaz lehetett volna, de 2013. február 9-én a Református Tanulmányi Központban nem volt légy, viszont volt 44 résztvevő, akiket

lenyűgözött Dr. Bodó Sára két előadása. Hitre nevelni! Mikor kell kezdeni? Vajon elég, ha csak a lelkészre, hitoktatóra bízunk? Vajon a család, a presbiter, pedagógus, gyülekezeti tag milyen szerepet játszik a hitre jutásban, a hit megerősödésében vagy elvesztésében? A hitre nevelés már az anyaméhben elkezdődik ha.....?! Ezek a kérdések egyre inkább égető kérdések gyülekezeteinkben, mivel tapasztaljuk, hogy a hívek mennyire ki vannak téve a tévhitok, keleti vallások, mágiák, ezoterikus tanítások hirdetőinek, akik visszaélve a hiszékenységgel, egyrészt élőködnének a megtévesztetteken, másrészt elszakítják őket a egy igaz Isten népétől. Fontos, hogy a hitre nevelő életet ne csak a lelkésztől várjuk el, hanem ilyen életet éljen a presbiter, a nőszövetségi tag és minden gyülekezeti tag. Ez kell ahhoz, hogy a gyülekezet szeretetteljes közösséggé váljon, ahonnan nem elvágnak, hanem épp ellenkezőleg, szeretnének a gyülekezet élő hitű tagjai lenni.

De mikor is kezdődik a hitélet? Az anyaméhben! – hangzott az egyértelmű és sokak számára meglepő válasz. Pedig lelkész és hitoktató

nemegyszer hallja: Most még nem megy a gyerek a gyülekezeti hittanra, mert még csak elsős, másodikos, esetleg harmadikos. Ez egyértelműen arról tanúskodik, hogy a szülő csak egy tananyag elsajátításának lehetőségét látja a hittan közösségében, amely tananyagot bármikor meg lehet tanulni. Tehát maga is csak hittant tanult, de nem él hitéletet! A bevezető áhítat igei üzenet is erre figyelmeztet: „mert nem mindenki a hit.” (2 Thesszalonikai levél 3,2b) Ez azonban nem felmentést jelent Krisztustól kapott küldetésünk teljesítése alól, hanem az Ő hűségében és oltalmában bízva kell hitéletet élnünk, amellyel mások számára megmutatjuk a keresztyén élet áldott valóságát.

Csoma László

A Kárpát-medence Reformátussága

A békés út reményében

Döntött a délvidéki püspökválasztás folyamatát érintő fellebbezésekről a Szerbiai Református Keresztyén Egyház Zsinati Tanácsa. A testület február 4-én ült össze, és a beadványokra hivatkozva megsemmisítette a püspökválasztás eredményét – tudtuk meg Csányi Erzsébet zsinati jegyzőtől, aki az egyház püspökhelyetteseként az ülésen átvehette a visszavonuló Csete Szemesi Istvántól annak jogköreit. A püspökhelyettes az eddig történeteket értékelve hozzátette: „Ez egy olyan nehéz helyzet, amit nem lesz egyszerű megoldani.” Ennek érdekében a Zsinati Tanács a Zsinat mielőbbi összehívását kezdeményezi.

A délvidéki püspökválasztási eljárás során a január 12-i szavazatbontást követő kéthetes fellebbezési időszakban Orosz Attila bácskai esperestől, az egyik püspökjelölttől, valamint Molnár András országos egyházi ügyésztől érkezett észrevétel. Előbbi azt vonta kétségbe, hogy a másik jelölt, Halász Béla honosította-e lelkési diplomáját, utóbbi pedig a bácskossuthfalvi és a maradéki gyülekezet szavazatainak érvényessége ellen emelt kifogást (lásd keretes írásunkat). A tizenkét tagú Zsinati Tanács – melynek tagja az ügyész mellett a két püspökjelölt is – február 4-i ülése egy tartózkodás mellett 6:5 arányban helyt adott a fellebbezéseknek, és megsemmisítette a püspökválasztás eredményét.

A szavazást követően Csete Szemesi István leköszönő püspök – aki nem hivatalos értesítéseink szerint az eredmény megsemmisítése mellett szavazott – benyújtotta lemondását, amit a testület elfogadott. A távozó egyházvezetőtől Csányi Erzsébet zsinati jegyző veszi át a püspöki jog- és feladatköröket. A pacséri lelkészntől megkérdeztük, miért volt szükség a korábbi püspök lemondására, ha a mandátuma 75. életévének betöltésével tavaly októberben már lejárt, illetve milyen jogcímen vett részt és szavazott akár a Zsinati Tanács október óta megtartott ülésein, akár a mostani tanácskozáson, ha már nem tagja a testületnek. „Erre nem tudok mást mondani, csak azt, hogy ez egy olyan nehéz helyzet, amit nem lesz egyszerű megoldani...” – válaszolta Csányi Erzsébet.

Hallgató Imre főgondnok és Csányi Erzsébet püspökhelyettes 2011 szeptemberében a református törvényhozók és a Generális Konvent elnökségének tanácskozásán

A Zsinati Tanács a Zsinat összehívásáról is döntött. „Nehéz ügy ez, nagyon elhúzódott, nagyon összekuszálódott, és sajnos a törvényeink sem adnak egyértelmű iránymutatást ezekre a helyzetekre. Az a célom, hogy mielőbb lezárjuk ezt a huzavonát. Úgy gondoljuk, hogy erre a Zsinat összehívása lenne a legmegfelelőbb, mert ez tudna tiszta helyzetet teremteni, ez tudná békés útra terelni a dolgainkat” – nyilatkozta Csányi Erzsébet, aki hozzátette: tizenöt napos fellebbezési határidő áll rendelkezésre a Zsinati Tanács döntésével szemben, amit ugyancsak a döntést meghozó testülethez kell beadni. A Zsinat összehívására – ahol igény esetén ugyancsak lehetőség lesz a Zsinati Tanács döntéseinek felülvizsgálatára – ezután kerülhet sor a jegyző szándéka szerint mielőbb, akár a tavasz folyamán.

A Szerbiai Református Keresztyén Egyház Közleménye

A Zsinati Tanács 2013. február 4-én Bácsfeketehegyen tartotta ülését. Tárgyalta többek között a püspökválasztás folyamatában a törvényes határidőre beérkezett két fellebbezést. A fellebbezések többféle szabálytalanságra hivatkoznak: egy gyülekezetben választás nem a Szabályrendelet alapján történt, egy gyülekezet nem küldte be második felszólításra sem a jegyzőkönyvet, egyik jelölt képesítése (honosítási okirat hiánya) nem felel meg az Alkotmányunk és Szabályrendeletünk által előírt feltételeknek.

A Zsinati Tanács kereste a megfelelő megoldást, de végül hosszas

tárgyalás után a püspökválasztást megsemmisítette és új Zsinat megtartását javasolja.

Az SZRKE Elnöksége

Korábbi interjúkból kiderült, hogy a két püspökjelölt közül Orosz Attila nem tartja szükségesnek, Halász Béla viszont támogatná testvéregyházi megfigyelők, esetleg közvetítők hívását a Zsinat ülésére. Megkérdeztük erről Csányi Erzsébet véleményét is, aki nem zárta ki a független segítők kérésének lehetőségét, de hozzátette, hogy erről nem áll módjában egyedül dönteni. A jegyzőtől megtudtuk: a zsinati ülés előtt lelkész-értekezlet összehívását tervezik, hogy közösen készítsék elő az egyház legfőbb testületének tanácskozását.

Halász Bélát a Zsinati Tanács döntését követően megkérdeztük a budapesti teológián szerzett lelkési diplomájának honosításáról. A lelképásztor azt állítja, hogy a honosító vizsgát letette, amit két és fél évtizedes hertelendyfalvi lelképásztorokodása, valamint a Zsinati Tanácsban betöltött missziói előadói tisztségének gyakorlása alatt senki sem vitatott. Mint mondta, megkísérli előkeresni a vizsga teljesítéséről szóló igazolást, ugyanakkor az ügyszöz kapcsolódó két kérdésének is hangot adott: miként lehetséges az, hogy az egyházi archívumból eltűntek több lelképásztor oklevelének a honosításáról is a dokumentumok, illetve a jelöltségével kapcsolatos aggályainak miért csak a választási folyamat végén, és miért nem a jelölési időszakban adott hangot a másik püspökjelölt?

Kiss Sándor, kép: Kalocsai Richárd

- reformatus.hu -

A fellebbezések

Molnár András fellebbezésében két gyülekezet szavazataival szemben emelt kifogást. Véleménye szerint Bácskossuthfalván a presbitérium nem a választási szabályrendeletnek megfelelően bonyolította le a szavazást. Ennek során ugyanis a tizenhat fős testületben szavazategyenlőség alakult ki a két püspökjelölt között. A presbiterek ezért úgy döntöttek, hogy a háromfős gyülekezeti elnökség – a lelképásztor és a két gondnok – ismét szavaz, és az ő voksaik döntenek el a végeredményt. Az ügyész az szrke.com honlapon is közzétett jogi véleményében a választási szabályrendelet 37. paragrafusának 3. szakasza alapján nyilvánította érvénytelennek a bácskossuthfalvi gyülekezet Halász Bélára adott öt szavazatát, mert e szerint szavazategyenlőség esetén sorshúzással kell döntenie a nyertes személyéről.

A maradéki gyülekezet szavazása ugyan az ügyész szerint is szabályosan történt, ám mivel a presbitérium az elnökség – pontosabban Hallgató Imre főgondnok és a lejárt mandátumú Csete Szemesi István nyugalmazott püspök – kétszeri felszólítására sem küldte be a püspökválasztásról szóló presbitéri gyűlés jegyzőkönyvét, Molnár András a választási szabályrendelet 39. paragrafusára hivatkozva a maradékiak Orosz Attilára adott öt szavazatának a megsemmisítését kérte.

Hogy a jegyzőkönyveket a szavazatokot tartalmazó borítékokkal együtt valóban kötelező lett volna-e beküldeni, illetve hogy a bácskossuthfalviak valóban szabálytalanul szavaztak-e, többen vitatják. Ahogy abban a korábban felmerült kérdésben is eltérőek az álláspontok, hogy a választási bizottságnak és a Zsinati Tanácsnak mi pontosan a püspökválasztási folyamatban betöltött hatásköre. A Szerbiai Református Keresztyén Egyház jogszabályai ugyanis nem adnak egyértelmű iránymutatást e kérdésekben sem. Míg Molnár András és mások úgy vélik, a püspökválasztás során is a gyülekezeti lelkészek megválasztására vonatkozó paragrafusok az irányadók, addig Kiss Nándor választási bizottsági tag, nagybecskereki lelkész és többen amellettt érvelnek, hogy az országos tisztviselők megválasztására csak a vonatkozó rendelet 76., 77., 78. – és a választási bizottság szavazatokat számba vevő munkájával összefüggésben még a 37. – paragrafusa vonatkozik.

A FELSZÁLLÓ FEHÉR FÜST HISTÓRIÁJA

Történelmi visszapillantó a pápaválasztó konklávéről

A következő pápa megválasztása, illetve személye a 118 tagú konklávé tagjainak szavazataitól függ. A kétharmados vagy egyszeri többség eléréséig vajon hányszor száll föl fekete füst, jelezve az eredménytelenséget, amíg végre fehér füst száll majd fel a sixtusi kápolnából? Gyorsított választási folyamat lesz vagy váratlan fordulatokkal tarkított hosszadalmas huzavona? Nyilvánvaló, a jó milliárdnyi katolikus hívó érdeke az, hogy minél hamarabb betöltse az új pápa Szent Péter utódjának a székét. De hogyan is zajlik a mindig történelmi különlegességnek számító pápaválasztás, a konklávé imákkal és mérlegelésekkel teljes, felelős időszak? Történelmi pillanatkép a pápaválasztó konklávéről. Forrás: America.org, stpetersbasilica.org, Írta: Dr. Békefy Lajos.

Ima fegyveres őrizet mellett

A konklávé a római katolikus egyház kardinálisainak közössége, akik jogosultak megválasztani a pápát, és Róma püspökét, Szent Péter székének betöltőjét. A konklávé szó latin eredete a conclave – szoba szó, ami összefüggésbe hozható a cum clave kifejezéssel, aminek jelentése: kulccsal elzárható. Utalás ez arra a helyre, ahol zárt ajtók mögött, abszolút titkosan választják a katolikus egyházfőt. Voltak időszakok, amikor kifejezetten fegyveresen őrizték a helyet, hogy egy lélek se ki, se be ne mehessen, csak az arra jogosultak. Így volt ez például a középkorban is, amire az 1415-ből származó kép is utal. A fegyveres őrizet a mai napig „kijár” a konklávénak. A „pápaválasztó gyűlés” intézménye az olasz városközösségek mintájára alakult ki és szilárdult meg a 12. század óta. 1059 húsvétján a lateráni zsinat In nomine Domini/Az Úr nevében kezdetű pápaválasztásról szóló dekrétumában a kardinális püspökökre, a kardinális diakónusra bízta a tanácskozási jogát, majd a római nép jóváhagyását rendelte el. Ténylegesen azonban a pápaválasztók kardinálisok voltak, formálisan is kizárták a világi uralkodókat a pápaválasztásból. A császárnak megerősítési jogosítványa volt. Elsőször 1198-ban alkalmaztak szavazócédulákat III. Innozenz pápa választásánál. Az első konklávéra 1241-ben került sor. Akkor még annyival egyszerűbb volt a dolog, hogy mindössze 12 kardinális rendelkezett választási joggal.

Elégetett titkok – szavazás Isten akaratát keresve

A legrövidebb idő, azaz egyetlen nap alatt sikerült megválasztani 1276. január 21-én V. Innozenz pápát. A leghosszabb konklávé 1005 napig tartott, azaz két év, kilenc hónap és két nap volt a tartama. IV. Clemens pápa halála után 1268-ban nem alakult ki kétharmados többség. Viterbo városa, amelynek püspöki palotájában volt a választás, úgy határozott, hogy a huzavona után kiéhezteti a kardinálisokat. Csak vizet és kenyert kaptak, a palota tetőzetét is befedték, és úgy őrizték, hogy semmi és senki be ne tudjon jutni. A konklávé helyéül a 14. század óta Róma, illetve a Vatikán szolgált, de ezt csak 1996-ban rögzített II. János Pál pápa Universi dominici gregis kezdetű dokumentuma.

A zárt ajtók mögött tartott választás meghatározott ceremónia szerint alakul. Az első napon csak egy választási fordulóra kerül sor, a következő napokon kettőt délelőtt, kettőt délután tartanak. A szavazócédulára a kardinálisok az általuk favorizált jelölt nevét írják fel, jól olvashatóan a 2x2 centiméteres cédulára. Minden cédula ugyanazt a feliratot tartalmazza latinul: „Eligo in Summum Pontificem” – Legfőbb Pontifexként/püspökként választom...s ide jön a név. Ezután minden kardinális rangjuk sorrendjében az oltárhoz lép, magasra emeli szavazó céduláját, majd letérdel, s ezt mondja: „Testor Christum Dominum, qui me iudicaturus est, me eum eligere, quem secundum Deum iudico eligi debere” – Tanúmul hívom az Úr Krisztust, aki Bíróm, hogy azt választom, akit Isten akarata szerint választanom kell. Ezt követően a szavazócédulát a szavazatgyűjtő urnába helyezik. A választást segít

három szavazatszedő kardinális ügyel a szabályszerűségekre, feljegyzik a már szavazott kardinálisok nevét. 30 eredménytelen szavazás után egyszerű többséggel választják meg az új pápát, ekkor már nem szükséges a kétharmados többség. A jelenlegi egyházfő, XVI. Benedek megválasztásakor 15 választási forduló volt. Az eredményes választás után megkérdezik a leendő pápát, elfogadja-e a megválasztását. Igen esetében a szavazás helyeként szolgáló sixtusi kápolnában az oltár előtt elhelyezett pulpitusra lép a pápai jelvényekkel kezében, s fogadja a rangsor szerint hozzá forduló kardinálisok engedelmességi ígéretét és köszöntését. Majd a pápaválasztás záróaktusaként a jelenlévőkkel együtt Te Deumot énekel, illetve imádkozik.

Az eredménytelen szavazati fordulók után a szavazócédulákat nedves szalmán olaj és szurok hozzáadásával elégetik, ez fekete füstöt képez, s jelzi a kívül valóknak, a Szent Péter várakozóknak a választás eredménytelenségét. Amennyiben a szavazás eredményes, a szavazócédulákat száraz szalmán jó adag kóc hozzáadásával elégetik, ami fehér füstöt képez. A színek egyértelműségének érdekében manapság már bizonyos vegyi anyagokat is hozzáadnak az égő szalmához.

A könnyek szobájától a Habemus-ig és az első urbi et orbi áldásig

Miután az új pápa elfogadta és igent mondott a megválasztására vonatkozó kérdésre, ettől a pillanattól fogva gyakorolja a pápai jogokat és kötelességeket. A kardinális dékán ez után felteszi neki a kérdést: „Quo nomine vis vocari?” – Milyen néven hívjanak, mi legyen a neved? Ezt egy nagyon szép jelképes cselekmény követi. A sixtusi kápolna oltár részének oldalán – Michelangelo hatalmas Teremtés freskója alatt – található ajtón keresztül az új pápa belép a camera lacrimatoria-ba., a könnyek szobájába. Ebben a vörös drapériás teremben vesz búcsút az új egyházfő addigi életétől, másik értelmezés szerint ez az a hely, ahol a megválasztott pápa szabad utat enged pár pillanatra örömének. Itt található a fehér pápai reverenda és az aransujtásos stóla, amit felvesz. Egyedül öltözik fel, majd visszatér a konklávéba, ahol fogadja a már említett tiszteltnyilvánításokat.

A procedúra végén a protodiakónus kardinális a Szent Péter katedrális Áldás-erkélyéről, a Benediktionsloggiáról ország-világnak bejelenti: „Annuntio vobis gaudium magnum, Habemus Papam...” - Nagy örömet hirdetek néktek, Van pápánk... Majd az új pápa rövid beszéde után urbi et orbi, Róma városának és a világnak szóló áldást ad. Hogy ki lesz ő, és mikor teszi meg ezt, ez még az Úr titka...

A KÉP A PÁPA LEMONDÁSÁNAK ÉJSZAKÁJÁN KÉSZÜLT / forrás: internet

Vetélkedő Molnár Mária misszionáriusra emlékezve

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház szeretetszolgálat, a komáromi székhelyű Diakóniai Központ országos vetélkedőre hívja a játékos kedvű olvasókat az egyházi sajtóban és a refdiakonia.sk honlapon - Molnár Mária misszionárius mártírhalálának 70. évfordulójára emlékezve. A versenyre február 17-e és március 17-e között kerül sor.

A verseny ötletadójának a Diakóniai Központ megbízott vezetőjének, Rácz Jolánnak az a szándéka, hogy Molnár Mária életével kapcsolatos vetélkedővel szeretné felidézni azt a lelki tüzet, ami a lélekmentés érdekében Istennek tetszően összefogta és mozgósította a közösségeket a hatékony belmisszió és külmisszió érdekében. A róla szóló könyvekből vett adatokkal - Molnár Mária: Hogyan lettem misszionárius, Beliczay Angéla: Engem várnak a szigetek, továbbá Szűcs Ferenc: Mit tyúk a kicsirkéit, valamint a Hajnal és Kiskoszmály című folyóiratokból idézve, és a ma még élő szemtanúk elmondásai alapján kívánunk emlékezni. A tizenöt év alatt, míg a pápuák között élt, folyamatos levélváltásban tartotta a kapcsolatot a református egyházzal. Leveleit itt a Felvidéken Nehéz Károly által Kisújfalu szerkesztett és kiadott Hajnal című külmissziói folyóirat buzgón leköszölte. Ének még köztünk idős testvérek, akik személyesen is találkoztak vele. Számtalan felvidéki református gyülekezetet meglátogatott, előadásokat tartott, adományokat gyűjtött, amikor a mánuszi misszióból hazajött szabadságra. Visszatértekor vitt magával harangot, úrasztali terítőt, kelyhet, aszalt gyümölcsöt, egyéb adományokat, hogy iskolát, templomot, kórházat alapítson és működtethessen egy időben. Szeretett feketéi között végzett test és lélekmentését gyülekezeteink bibliakörei, a felébredt lelkek imádságaikban és filléreiből buzgón támogatták” - ezért is fontos, hogy felidézzük az ő szolgálatát.

Dátuma: 2013. február 17-től 2013. március 17-ig.

Négy fordulós verseny február 17-én indul. Hetente négy kérdésre kell választ adni az ismertetett anyag alapján. Minden fordulónak lesznek nyertesei, tehát menet közben is be lehet kapcsolódni.

Emlékezünk...

*"Mindig itt vagy velünk,
Mégis oly távol,
Mi tudjuk csak igazán,
Mennyire hiányzol."*

Fájó szívvel és soha el nem múló szeretettel emlékezünk Popély Bélára (Karcásra), halálának harmadik évfordulóján.

Özvegy édesanyja és két lánya.

VII. Országos énekverseny

Az elődöntő időpontja: **2013. november 16.**, helyszínei pedig **Zsigárd, Gömörhorka és Kassa**. Nevezési határidő: **2013. október 31.** A nevezést kérjük elküldeni az egyházzenei osztály címére! A nevezési űrlap letölthető az egyházzenei internetes honlapról.

Az előírt énekek minden kategóriában 6 kötelező ének a Református Énekeskönyvből és 4 szabadon választható, korosztálynak megfelelő ének a megadott kötetekből. Ezek közül a versenyen egy szabadon választott és két előírt éneket kell énekelni zenei kíséret nélkül.

A nyerteseket értékes ajándékokkal jutalmazzuk.

kategória (az alsó tagozat első, második és harmadik évfolyama):

24, 77, 81, 96, 117, 165;

kategória (negyedik, ötödik és hatodik évfolyam):

1, 23, 19, 47, 105, 196;

kategória (hetedik, nyolcadik és kilencedik évfolyam):

6, 16, 34, 68, 107, 392;

kategória (középiskolások):

14, 27, 28, 80, 128, 274,

kategória (felnőttek): megegyezik a negyedik kategória énekanyagával.

A szabadon választható énekek kijelölt irodalma:

Református énekeskönyv

Jertek énekeljünk (gyermekénekek);

Az Úrnak zengjen az ének (ifjúsági énekeskönyv);

Jézust áldja énekünk (gyermekénekek óvodásoknak)

Hallelujah! (evangéliumi énekek gyűjteménye);

Dunamelléki Énekfüzetek I., II., III. kötetei

Csillagpont énekfüzetek.

Kedves Szolgatársak, Kántor és Hitoktató Testvérek!

Ezen az éven is megrendezésre kerül az Országos énekverseny. Szeretném kérni a segítségüket a gyermekek, ifjak és felnőtt gyülekezeti tagok versenyre való felkészítésében. Tudom, hogy sokan le vannak terhelve sok egyéb szolgálattal, de bízom benne, hogy az énekelt Igével töltött időt gazdagon megáldja az Úr. Hatalmas jutalom az általában háttérben meghúzódó felkészítő számára, ha a gyermek, serdülő vagy gyülekezeti tag nem néma szemlélőként, hanem az éneket tudó, az istentiszteletbe teljes módon bekapcsolódó résztvevőként van ott az istentiszteleten.

A levél ugyan tartalmaz minden fontos tudnivalót a VII. Országos énekversennyel kapcsolatban, de szívesen válaszolok kérdéseikre e-mail-ben a casovia@gmail.com címen, vagy telefonon a következő telefonszámokon: **0949557463, 0918237971, 0904647830.**

Szeretném kérni a nagytiszteletű Szolgatársak segítségét abban, hogy ha saját maguk nem tudják vállalni a felkészítés szolgálatát, továbbítsák leveletem a Kántor és Hitoktató Testvéreknek. Nagyon nagy segítség lenne, ha a Lelkész Testvérek eljuttatnák hozzám annak az elérhetőségét, aki felkészíti a versenyzőt az énekversenyre, hogy az elődöntőig is tudjunk egymásról, tudjuk egymást biztatni, erősíteni.

Szeretettel Bodnár Noémi, egyházzenei asszisztens.

Gyarpítunk vagy tékozunk?! Mit szolgálunk adónk 2 %-val? Számoljunk együtt!

Egy évtizede jött létre a Lónyay Gábor Polgári Társulás, hogy az Ungi Református Egyházmegegye gyülekezeteinek segítségére legyen a törvény adta lehetőség szerint begyűjteni a hívek évenkénti adójának 2%-át. Kiszámítottuk ugyanis, hogy nem éri meg gyülekezetenként létrehozni egy társulást, alapítványt, stb., mert a kiadások sok esetben jóval nagyobbak, mint a remélhető bevételek. A Lónyay társulás igazgatója által kidolgozott eljárás mód szerint minden gyülekezet hozzájuthat a hívek által ide utalt adó-átutalásához, csak el kell juttatni az adóhivatal által lepecsételt „Nyilatkozat” (Prehlásenie) eredetijét az illető lelkészi hivatalba, ahonnan továbbítódik a Lónyay társulás székhelyére. A beérkezett iratok alapján a gyülekezet megkapja az őt illető részt. A társulás költségeinek fedezésére a beérkezett összeg 6%-a szolgál. Mit jelent ez számokban?

Ha egy társulás saját számlát tart fenn és évenként bejegyezteti magát a 2% fogadására, akkor minden évben 115-120 € ráfordítás szükséges. Lássuk az összehasonlítást!

Saját társulás által begyűjtött adó 2%			a Lónyay Társuláson keresztül vezetett adó 2%			
bevétel €	költség €	marad €	bevétel €	6% levonás €	marad €	
100	120	- 15-20 / ráfizetés	100	6	94	
500	120	380	500	30	470	+ 90 €
1000	120	880	1000	60	940	+ 60 €
1500	120	1380	1500	90	1410	+ 30 €
2000	120	1880	2000	120	1880	

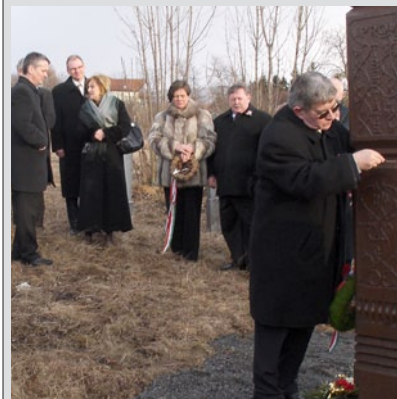
Társulásaink mintegy 70%-a 1000 €-nál kevesebb 2%-os átutalást kap, amiből további főlegesen veszteséget jelentenek a bankszámla fenntartás és az évenkénti regisztrálási díj megkerülhetetlen költségei! Ez 20 társulás esetén 20 x 120 € = 2400 € főlegesen kiadást jelent!!! És akkor még nem számoltuk a társulás alapításának kiadásait, amely több száz Eurót jelent.

Ebből egyértelművé válik mindenki számára, hogy saját társulást csak akkor érdemes létrehozni, ha évenként legkevesebb 2000 € adóbevétellel számolhat. Ha nem, akkor a gyülekezet bevételét csökkenti. Ha híveink átutalják adójuk 2%-át, akkor azzal jól sáfárkodva ne csökkentsük annak értékét, hanem úgy gazdálkodjunk, hogy annak minél nagyobb hányada gyülekezeteinket gyarpítsa. Immár tíz éve ezt szolgálja a Lónyay Gábor Társulás. Hála a Mindenhatónak, hogy egyre több gyülekezet ismeri fel ezt a lehetőséget, és nem pazarol, hanem gyarpít!

Csoma László,

a Lónyay Gábor Társulás igazgatója

Meghívó

Az Abaúj-tornai Egyházmegegye 2013. március 17-én Magyarbödön ünnepi megemlékezést tart az 1848/49-es szabadságharc évfordulója alkalmából.

Az istentisztelet 14:00 órakor kezdődik a református templomban, igét hirdet Csoma László lelképásztor, a Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület elnöke, közreműködik a Kassai Magyar Református Egyházközösség Laudate Dominum énekkara.

A megemlékezés 15:00 órától folytatódik az emlékoszlopnál, ünnepi beszédet mond B. Kovács István muzeológus, a SZRKE Református Tudományos Gyűjteményének igazgatója

Mindenkit szeretettel várunk

Orémus Zoltán

Könyvismertetés

Püski Lajos : Érdeklődéstől elköteleződésig

Nagyon időszerű kiadvány a Kálvin Kiadó 2013-ban elsőként megjelentetett könyve. A misszió valódi célját, módszereit mutatja be egy debreceni gyülekezet életén keresztül. Az elmúlt bő két évtizedben a misszió nagyon egyedi felhangokat kapott. Sajnos egyesek jelszóként igyekeztek saját karrierjük szolgálatába állítani, csak az ifjúsági táborokat és rendezvényeket tartva missziói szolgálatnak. Legtöbbször ezeknek

semmi köze nem volt a gyülekezetépítéshez. Létrejötték alkalmi táborig közösségek, azonban az azokat látogatók szinte semmilyen gyülekezeti szolgálatban nem vettek részt. „Hitéletük” a táborig alkalmakra korlátozódott. Püski Lajos könyvét szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe, hogy mielőbb túlléphessünk bizonyos hamis misszió-értelmezéseken, álmisszionáriusokon, s hűséges szolgálattal fáradozzunk gyülekezeteink lelki épülésén.

Csoma L.

REFORMÁTUS Gyülekezeti tájékoztató, **kiadja és terjeszti** a Deregyői Református Keresztény Gyülekezet.
Szerkesztőség: Fülöp Sándor (főszerkesztő) □ Kraus Viktor (szerkesztő) □ Režić Annamária (szerkesztő) □ Györky Szilvia (felelős szerkesztő) □ **Nyomja:** Györky Marián - MS PRINT
Cím: 076 74 Draňov-Deregyő 216, **Tel.:** 056/6395396, **E-mail:** ladislavcsoma@gmail.com; csomalaszlo@centrum.sk
Megrendelhető a Református Lelkészi Hivatalokban vagy a szerkesztőség címén Reg. szám 11/94.